

Död på beställning

Allan var nittionio år och fyra månader gammal när han blev bostadslös. Första natten efter branden fick han bo på stadshotellet i Flen, sedan fick han ett rum på ett äldreboende i Malmköping. Syster Alice tog emot honom. Hon log vänligt, men därmed var det slut med vänligheterna.

Syster Alice berättade om alla regler på äldreboendet. Det var rökförbud, spritförbud och teve-förbud efter klockan elva på kvällen. Och han måste komma i tid till maten, kom han för sent till middagen blev han utan. Sedan berättade hon om reglerna kring dusch och tandborstning, när han fick ta emot besök, och så vidare och så vidare.

Till slut sa Allan:
– Får man skita när man vill?

***

Allan tyckte inte om att han tappat humöret på grund av en räv. Och nu hade han varit elak

mot syster Alice. Dessutom saknade han sin katt. *Det fick vara nog nu.* Allan var färdig med livet. Därför tänkte han gå till sängs och dö i sömnen.

Han åt middag, duschade och tog på sig en ren pyjamas, sedan gick han och lade sig.

Allan Karlsson slöt ögonen. Inget varar för evigt, tänkte han och somnade. Allt blev mörker. Sedan blev det ljust igen.

– Klockan är kvart i sju, Allan, det är dags för frukost. Om du inte äter upp gröten bär vi bort den igen, och då blir det inget att äta förrän till lunch, sa syster Alice.

Allan suckade över sin dumhet. Det gick helt enkelt inte att dö på beställning. Nåväl. Det var fortfarande fyra månader kvar till hundraårsdagen. Nog skulle han hinna dö innan dess.

***

Dagarna gick och blev till veckor. Vinter blev till vår. Allan längtade efter döden, men den dröjde.

Och vad värre var: personalen på äldreboendet hade börjat planera för Allans hundraårsdag. Folk skulle sjunga för honom och mata honom med tårta. Det var inget han hade bett om.

Nu hade han bara en enda natt på sig för att dö.
Man naturligtvis dog han inte.
Han vaknade upp även till sin hundraårsdag,
djupt besviken.

Den hundraåriga höjdhopparen

Det var den 2 maj, en solig dag.
Om bara en timme skulle födelsedagskalaset börja.
Självaste kommunalrådet skulle vara där.
Och lokaltidningen och alla gamlingar
och syster Alice och de andra i personalen.
Det var bara födelsedagsbarnet
som inte tänkte dyka upp.

Allan Karlsson öppnade sitt fönster
på första våningen och klev ut i blomrabatten.
Han hade bestämt sig för att rymma från äldreboendet
och aldrig mer komma tillbaka.

Allan stod och tvekade bland blommorna.
Han var klädd i brun kavaj, bruna byxor
och på fötterna hade han ett par bruna innetofflor.

Allan funderade på om han skulle krypa tillbaka
genom fönstret och hämta hatt och skor.
Nej, det vågade han inte.
Syster Alice anade kanske att något lurigt var på gång.
Ibland trodde Allan att hon var synsk.
Var han än gömde sitt brännvin så hittade hon det.

Bäst att komma i väg medan tid var, tänkte Allan.

Han klev ur rabatten och gav sig i väg i sina kissetofflor, det heter så eftersom äldre karlar sällan når längre än till tofflorna när de kissar.

Allan gick genom en park och längs ett öppet fält. Han tog sig söderut över kyrkogården, tills en stenvmur kom i hans väg. Den var bara en meter hög, men Allan var en hundraåring och ingen höjdhoppare. På andra sidan fanns busstationen. Dit skulle han.

För mycket länge sedan hade Allan korsat Himalaya, världens högsta bergskedja. Det hade varit besvärligt. Allan tänkte på det när han stod framför stenvmuren. Han tänkte så mycket på det att muren krympte och blev till nästan ingenting. När den var som allra minst kröp Allan över.

Du ska dö, gubbjävel!

I Malmköping är det sällan någon trängsel. Allan hade inte mött en enda människa sedan han flydde från sitt eget hundraårskalas. Busstationens väntsal var också nästan helt tom på folk när Allan hasade in i sina tofflor.

I en av biljettluckorna satt en liten man med små, runda glasögon. Han såg irriterad ut när Allan kom in, som om han blev störd i sitt arbete. Kanske tyckte han att det var ett fasligt spring den här dagen. I väntsalen satt nämligen en resenär till, en yngling med en stor resväska på hjul. Den unge mannen hade långt och flottigt hår och en jeansjacka med texten *Never Again* på ryggen. *Never Again* var namnet på en motorcykelklubb, fast utan motorcyklar. Medlemmarna sysslade med brott, ingenting annat. Men det visste förstas inte Allan.

Ynglingen behövde gå på toaletten, men det var lättare sagt än gjort. Han ville absolut inte skiljas från sin resväska, och toaletten var för liten för båda.

Antingen måste han lämna väskan utanför eller rulla in väskan på toaletten och själv stanna utanför.

Allan hasade sig fram till biljettluckan.

Han frågade om det möjligtvis fanns en buss som gick åt något håll, vilket som helst, och vad det i så fall skulle kosta.

Den lille mannen med glasögonen såg trött ut.

– Och vart hade herrn tänkt åka? sa han.

Allan påminde den lille mannen om att det gjorde detsamma.

Det viktiga var tiden för avresan och kostnaden.

Den lille mannen tittade ner i sina tabeller:

– Buss 202 avgår mot Strängnäs om tre minuter. Passar det?

Jo, det tyckte Allan lät bra. Han tackade för hjälpen och försökte lyfta på den hatt han inte fått med sig från äldreboendet.

Hundraåringen satte sig ner på en bänk och funderade.

Kalaset på äldreboendet skulle börja om tio minuter.

När som helst skulle de banka på dörren till hans rum, och sedan skulle helvetet braka lös.

Allan log för sig själv, samtidigt som han märkte att någon närmade sig.

Det var ynglingen med resväskan.

Han stannade till framför Allan, tycktes studera den gamle mannen en stund. Sedan sa han:

– Hörrudu.

Allan svarade vänligt:

– God eftermiddag på dej själv.

Kan jag hjälpa dej med något?

Jodå, det kunde han. Ynglingen ville att Allan skulle passa väskan medan han själv gick på toaletten.

Eller som ynglingen sa:

– Jag måste skita.

Han försvann in på toaletten innan Allan hann svara.

Hundraåringen var inte den som retade sig på folk.

Han var inte heller arg över ynglingens brist på hyfs.

Men han kände nog inte att han gillade den unge mannen.

Det hade nog sin betydelse för det som strax skulle hända.

Buss 202 rullade fram utanför väntsalen.

Allan tittade på bussen, sedan på resväskan,

sedan på bussen igen och sedan på resväskan igen.

– Den har hjul, muttrade han, och det finns ett handtag att dra i.

Allan tog tag i handtaget och rullade ut väskan genom dörrarna. Det var ett överraskande beslut, även för honom själv.

Busschauffören var artig och hjälpsam.
Han såg till att både Allan och väskan
kom ombord på bussen.
Allan tackade för hjälpen och plockade fram sin plånbok.
Han lade upp en femtiolapp och frågade:
– Hur långt kommer jag på det här, månnstro?

Chauffören tittade i sin tabell. Sedan sa han:
– För fyrtioåtta kronor kommer du till Byringe station.

Det tyckte Allan lät bra.
Han fick sin biljett och två kronor tillbaka.

Allan satte sig längst fram på höger sida.
Han kunde se in genom fönstret till väntsalen.
Toalettdörren var stängd när bussen rullade i väg.

Allan var på väg i sällskap med en nystulen resväska.
Han funderade över varför han stal väskan.
Hoppades han på att hitta ett par skor i väskan?
Var det för att väskans ägare var en drummel?
Nej, Allan visste inte.

När man är hundra år gör man som man vill,
tänkte han och slöt ögonen.
Det var dags för eftermiddagens sovstund.

I samma ögonblick knackade syster Alice
på den låsta dörren till Allans rum på äldreboendet.
Hon knackade om och om igen.

– Sluta krångla, Allan. Allihop är här nu. Hör du det?
Du har väl inte supit igen? Nu kommer du ut, Allan.
Allan!

* * *

Och ungefär samtidigt klev en yngling ut från
en toalett i väntsalen på Malmköpings busstation.
Han drog handen genom sitt flottiga hår,
och stirrade på de tomma bänkarna.
Därefter sa han högt:
– Vad ända in i helvetes jävlars satans förbannade ...

Han kom av sig, men tog ny sats:
– Du ska dö, gubbjävel! Jag ska bara hitta dig först.

